

ена аптекаря Розен, който урежда в този голям град по европейски обзаведена антака. После става председател на училищното настоятелство и открива модерно училище, разделено на три отделения по лет класа. Сам преподава ботаника, зоология, антропология, физика и химия - без възнаграждение. Николай му помагал като превеждал учебници от немски на български. И сам се погрижил да открие училище, наречено „Заведение за живопис“.

Ала неизменните пречки се явили отисво. Понесли се старите обвинения, че де учи младежите да рисуват протестантски икони, макар че протестантите изобщо нямат икони, еснарите искали да залимат децата си в това училище като в някаква занаятчийска чирашка школа, без да плащат такси. И отново горещото желание на Николай не се изпълнило.

Тогави Д-р Павлович предложил в класното училище да се определят и часове по рисуване, като всеки друг предмет.

На заседанието на училищното настоятелство един от членовете му заявил, че председателят предлага часове по рисуване, за да бъде с това облагодетелствуван брат му.

Но той не е знаел кому казва тия дръзки думи.

И въпреки, че Николай имал много поръчки за икони и портрети в Стара Загора, а докторът се радвал на широка клиентела, двамата братя не понесли обидния намек. Напразно старозагорци ги молили да не ги напудат. За пръв път от тях те бяха чули да се поят на весели среди и празници стари български народни песни, за пръв път научили, че алкохолизмът е вреден, че не подобава в говора де се примесват чужди думи: турски, гръцки...

Братя Павлович останаха неумолими.

Оставици всички и заминаха за родния си град Свигов. Там, където още се носеше славата на даскал Христиан Павлович, тъй както после щеше да се носи в Стара Загора славата за школото